

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **L. S.**, bývajúceho v T., zastúpeného JUDr. P. H., advokátom v K., proti žalovanej **A.**, so sídlom v B., **o plnenie z poistnej zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 12 C 191/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. decembra 2008 sp.zn. 3 Co 172/2008, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 11. decembra 2008 sp.zn. 3 Co 172/2008 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach z 2. septembra 2010 sp.zn. 3 Co 172/2008 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 21. mája 2009 sp.zn. 3 Co 65/2009 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 11. apríla 2008 č.k. 12 C 191/2006-99 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 61 658,-- Sk s 8 %-ným ročným úrokom z omeškania od 1. júna 2006 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol samostatným uznesením zo 7. mája 2008 č.k. 12 C 191/2006-104 tak, že žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi vzniknuté trovy konania vo výške 3 696,-- Sk a na účet právneho zástupcu žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške 21 707,-- Sk, do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaná nebola oprávnená znížiť poistné plnenie v prospech žalobcu z dôvodu nenahlásenia dopravnej nehody, pretože aj keď žalobca bol povinný nahlásiť dopravnú nehodu polícii, jej nenahlásenie nemalo vplyv na zníženie plnenia z poistnej zmluvy tak, ako to predpokladá ustanovenie § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka, resp. článku 8 bod 6 Všeobecných zmluvných podmienok. Uviedol, že ak náklady na opravu predstavovali sumu 154 144,-- Sk pri 5 % spoluúčasti vo výške 4 625,-- Sk a vyplatení poistného plnenia vo výške 87 861,-- Sk, žalovaná je ešte povinná vyplatiť

žalobcovi zostávajúcu časť poistného vo výške 61 658,-- Sk. O trovách konania rozhodol samostatným uznesením podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 11. decembra 2008 sp.zn. 3 Co 172/2008 v spojení s opravným uznesením z 2. septembra 2010 sp.zn. 3 Co 172/2008 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol samostatným uznesením z 21. mája 2009 sp.zn. 3 Co 65/2009 tak, že zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania 122,68 €, do troch dní od právoplatnosti uznesenia. V odôvodnení rozhodnutia vo veci samej odvolací súd uviedol, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa v tom smere, že žalovaná bola oprávnená plnenie z poistnej zmluvy znížiť pre nesplnenie povinností len v rozsahu ustanovenia § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka a len v takom prípade, že by vedomé porušenie povinnosti nenahlásiť dopravnú nehodu polícii malo podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti alebo na zväčšenie rozsahu následkov poistnej udalosti. Poukázal na ustanovenie § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že dojednané poistné podmienky môžu uložiť účastníkovi zmluvy ďalšie povinnosti. Zmluvné dojednanie pre prípad poistenia motorových vozidiel, pre prípad poškodenia, zničenia alebo krádeže, ktoré sú súčasťou poistnej zmluvy upravujú, ak sa účastníci týmto ujednaním dohodli, že ak pri dopravnej nehode alebo pri krádeži dôjde ku škode na poistnej veci a táto prevyšuje sumu 1 000,-- Sk, je potrebné túto skutočnosť bez meškania ohlásiť polícii (čl. 13 bod. 13). Odvolací súd mal za to, že z toho istého ujednania z článku 9 vyplýva, že ak poistený poruší povinnosti uvedené v tomto článku, t.j. dodržiavať Všeobecné zmluvné podmienky a zmluvné dojednanie, je poistovňa oprávnená primerane znížiť plnenie z poistnej udalosti. Vzhľadom k týmto dvom zmluvným ujednaniam mal odvolací súd zato, že takéto zmluvné ujednanie si mohli účastníci zmluvného vzťahu v zmysle ustanovenia § 799 Občianskeho zákonníka dohodnúť a preto pokiaľ jeden z účastníkov zmluvného vzťahu sa týmito dohodnutými zmluvnými podmienkami neriadil, mal právo druhý účastník tohto zmluvného vzťahu pristúpiť k postihu tak, ako to zo zmluvného dojednanie vyplýva. Odvolací súd ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania je nepochybne preukázané, že pri dopravnej nehode došlo k poistnej udalosti, pri ktorej výška škody presiahla sumu 1 000,-- Sk, preto bolo povinnosťou žalobcu túto dopravnú nehodu bez meškania oznámiť polícii. Uviedol, že keďže tak žalobca neučinil, bolo právom žalovaného primerane znížiť plnenie z poistnej udalosti. O trovách konania rozhodol samostatným uznesením podľa 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Nesprávne právne posúdenie žalobca videl v tom, že odvolací súd nesprávne právne posúdil skutočnosť, kedy vznikne právo žalovanej (poistiteľovi) na zníženie poistného plnenia, v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, Všeobecných poistných podmienok. Uviedol, že ide o otázku zásadného právneho významu. Poukázal na to, že predmetom konania bolo právo žalobcu na doplatenie poistného plnenia vo výške 61 658,-- Sk, ktoré žalovaná bezdôvodne nevyplatila. Dôvodom pre zníženie poistného plnenia bolo, že žalobca neoznámil polícii vznik škody na svojom motorovom vozidle v dôsledku havárie, v zmysle čl. 9 a čl. 13 ods. 13 zmluvných dojednaní. Podľa názoru dovolateľa uplatnenie práva na zníženie poistného plnenia žalovanou, bolo v rozpore s ustanovením § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ako i v rozpore s čl. 8 ods. 6 Všeobecných poistných podmienok. Dovolateľ uviedol, že § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka ustanovuje, že poistiteľovi vznikne právo na zníženie plnenia z poistnej zmluvy len vtedy, ak malo vedomé porušenie povinností uvedených v odsekoch 1 a 2 podstatný význam na vznik poistnej udalosti, alebo na zväčšenie rozsahu následkov poistnej udalosti. Ďalej uviedol, že podľa článku 8 ods. 6 Všeobecných poistných podmienok, na ktoré sa poistná zmluva odvoláva, a ktoré sú súčasťou poistnej zmluvy, poistovňa je oprávnená poistné plnenie znížiť, ak malo vedomé porušenie povinností uvedených v čl. 5 bod 1, 2 podstatný význam na vznik poistnej udalosti alebo na zväčšenie rozsahu jej následkov. Dovolateľ mal za to, že z logického výkladu obsahu citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka ako i z citovaného článku Všeobecných poistných podmienok je zrejmé, že žalovanej takéto právo v prejednávacom prípade nemohlo vzniknúť. Právo na zníženie poistného plnenia nevzniklo preto, lebo žalobca vznik škody logicky mohol oznámiť polícii až po jej vzniku, a nie teda pred škodou. Tým, že škodu mohol oznámiť až po jej vzniku, jeho neoznámenie nemalo podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti – škody. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd jednak nesprávne právne posúdil výklad ustanovenia § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka a vôbec sa nezaoberal obsahom Všeobecných poistných podmienok v súčinnosti s prejednanou vecou. Poukázal na to, že samotná možnosť rozšírenia povinností žalobcovi v zmysle ustanovenia § 799 ods. 2 poslednej vety Občianskeho zákonníka ešte neumožňuje vznik práva poistiteľa na zníženie poistného plnenia. Dovolateľ označil za pochybenie odvolacieho súdu to, že tvrdil, že sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že platná právna úprava neumožňuje účastníkom poistno-právneho vzťahu, aby sa v zmluvných dojednaniach odchýlili od znenia kogentných

ustanovení Občianskeho zákonníka. Uviedol, že platná právna úprava neumožňuje účastníkom poisťno-právneho vzťahu, aby sa v zmluvných dojednaniach odchyľili od znenia kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka. Akákoľvek odchýlka od znenia kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka je sankciovaná absolútnou neplatnosťou. Ďalším pochybením odvolacieho súdu je to, že sa nezaoberal právnu úpravou Všeobecných poisťných podmienok. Odvolací súd posúdil zmluvné dojednania bez súčinnosti so Všeobecnými poisťnými podmienkami a bez súčinnosti s Občianskym zákonníkom. Podľa dovolateľa je základným dovolacím dôvodom porušenie ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. Je nepochybné, že odvolací súd sa nestotožnil s právnym posúdením súdu prvého stupňa, ale ak nepoužil vyššie citované ustanovenie, bolo mu odňaté právo a teda bolo porušené jeho procesné právo vyjadriť sa. Poukázal na to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezodpovedá zákonným požiadavkám uvádzaným vyššie, je popisné, avšak pritom neurčité, nejasné, nezrozumiteľné, nelogické, nie je uvedené, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, z akých dôvodov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri rozhodovaní vo veci samej, absentuje právne zdôvodnenie.

Žalovaná využila svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalobcu, v ktorom uviedla, že odvolací súd presvedčivo a podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a s týmto sa v celom rozsahu stotožňuje. Navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že ho treba zrušiť.

V zmysle ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania,

ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd najprv otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Uvedené procesné vady neboli v dovolaní tvrdené a v dovolacom konaní nevyšli vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. najavo.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

V zmysle § 372p O.s.p. sa na konania začaté pred 15. októbrom 2008 použijú predpisy účinné od 15. októbra 2008, ak nie je ďalej ustanovené inak.

S účinnosťou od 15. októbra 2008 Občiansky súdny poriadok (zákon č. 384/2008 Z.z.) v § 213 ods. 2 O.s.p. ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je

pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Úmyslom zákonodarcu, ako to vyplýva priamo z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z.z., bolo týmto ustanovením v praxi zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. Ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu.

Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu tzv. manuálnej povinnosti opravného súdu. Podstatou tejto poučovacej povinnosti je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom a teda zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej.

Princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia vecí“ vychádzajúci aj z § 213 ods. 2 O.s.p. súvisí so zameraním sa na dokazovanie sporných skutočností, a to tým spôsobom, aby účastníci konania dostali príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci. Tým by sa mohol predbežný právny názor všeobecného súdu potvrdiť alebo vyvrátiť (III. ÚS 446/2010).

V zmysle ustanovenia § 231 ods. 2 O.s.p., právnym predpisom, ktorý pri doterajšom rozhodovaní nebol použitý, je právny predpis, o ktorého výklad a použitie nežiadal v priebehu konania žiadny z účastníkov konania. Ustanovenie právneho predpisu je pre vec rozhodujúce vtedy, keď odvolací súd mieni toto ustanovenie urobiť právnym základom pre rozhodnutie vo veci samej.

V tejto súvislosti dovolateľ predovšetkým namietal, že ak odvolací súd bol toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktorý v konaní pred súdom prvého stupňa nebol použitý, a aj keď nariadil pojednávanie podľa ustanovenia § 156 ods. 3, tak v spojení s ustanovením § 211 ods. 3 O.s.p. bolo jeho povinnosťou, aby sa účastníci konania k možnosti použitia tohto zákonného ustanovenia vyjadrili.

Z obsahu spisu vyplýva, že v prejednávanej veci súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že žalovaná nebola oprávnená znížiť poistné plnenie v prospech žalobcu z dôvodu nenahlásenia dopravnej nehody, pretože aj keď žalobca bol povinný nahlásiť

dopravnú nehodu polícii, jej nenahlásenie nemalo vplyv na zníženie plnenia z poisťnej zmluvy tak, ako to predpokladá ustanovenie § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka, resp. článku 8 bod 6 Všeobecných zmluvných podmienok.

Odvolačný súd dospel k záveru, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa v tom smere, že žalovaná bola oprávnená plnenie z poisťnej zmluvy znížiť pre nesplnenie povinností len v rozsahu § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka a len v takom prípade, že by vedomé porušenie povinností nenahlásiť dopravnú nehodu polícii malo podstatný vplyv na vznik poisťnej udalosti alebo na zväčšenie rozsahu následkov poisťnej udalosti. Poukázal a rozhodol na základe ustanovenia § 799 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že dojednané poisťné podmienky môžu uložiť účastníkovi zmluvy ďalšie povinnosti.

Z ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že na použitie tohto ustanovenia odvolacím súdom nestačí, aby išlo o ustanovenie právneho predpisu, ktoré doteraz nebolo použité, ale musí ísť o také ustanovenie, ktoré je vo veci rozhodujúce. Obe podmienky, ktoré Občiansky súdny poriadok kladie na aplikáciu tohto ustanovenia musia byť splnené kumulatívne.

Z pohľadu výsledkov konania na súde prvého stupňa odvolací súd založil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných („nových“) dôvodoch než súd prvého stupňa; pričom žalobca v danej procesnej situácii nemal možnosť namietat správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd nepostupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. a svoju povinnosť vyplývajúcu z tohto ustanovenia nesplnil.

Pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníka konania v zmysle § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 15. októbra 2008, aby sa vyjadril k možnému použitiu tohto ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité, a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pozn. tento záver bol prijatý občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 16. mája 2011, pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010 sp.zn. 5 Cdo 322/2009).

Táto procesná vada konania (§ 237 písm. f/ O.s.p.) je dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou nemožno považovať za zákonné a správne.

Navyše je potrebné zdôrazniť, že predpokladom toho, aby odvolací súd mohol zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom a na ním založených následných právnych záveroch, je opakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu odvolacím súdom nevyhnutným. Podmienkou zmeny rozhodnutia v takomto prípade je teda skutočnosť, že odvolací súd opakuje v potrebnom rozsahu dokazovanie, na základe ktorého dospeje k skutkovému stavu, odlišnému od skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom, tvoriaceho podklad pre rozhodnutie v danej veci. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj právne závery, ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci opakoval dokazovanie (dokazovanie iba doplnil).

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 125 O.s.p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd.

Podľa § 220 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Podľa § 213 ods. 3 O.s.p. ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Ak sa chcel odvolací súd odchýliť od skutkových zistení súdu prvého stupňa na základe bezprostredne pred ním vykonaných dôkazov, mal dokazovanie v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p. sám v potrebnom rozsahu opakovať a zadovážiť si tak rovnocenný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. Len takýto postup je v súlade so zásadou priamosti a ústnosti civilného procesu. Zásada priamosti a ústnosti má pre odvolacie konanie rovnaký význam a následky ako pre súd prvého stupňa. V odvolacom

konaní je ale dôležitá aj iná stránka priamosti. Táto zásada je totiž dôležitá nielen pre zisťovanie skutkového základu rozhodnutia, ale aj pre odchylenie sa od skutkových zistení súdu prvého stupňa. Pri opakovaní a doplnení dokazovania je teda zásada priamosti oproti súdu prvého stupňa ešte sprísnená. Odvolací súd podľa týchto ustanovení a zásad v danej veci nepostupoval. Vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí vychádzal z dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa a z dôkazov, ktoré vykonal pred odvolacím súdom a dospel k iným skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil iný právny stav.

Odvolací súd si teda pre odlišné hodnotenie dôkazov nežadovánil rovnocenný podklad, preto jeho skutkový a z neho vyplývajúci právny záver je v dôsledku toho v tomto smere predčasný.

Preto dovolací súd dospel k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom došlo okrem vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ešte aj k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s opravným uznesením ako i súvisiace uznesenie o trovách konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). Vecnou správnosťou rozhodnutia ako ani námietkami dovolateľa sa Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu nezaoberal.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. augusta 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

